



Guds rika frid!

Tranås den 10 oktober 2013

Inledningsvis vill vi hälsa er med några rader från 1 Joh 4:19-21 "Vi älskar därför att han först älskade oss. Om någon säger: 'Jag älskar Gud, men hatar sin broder, då ljuger han. Ty den som inte älskar sin broder, som han har sett, kan inte älska Gud, som han inte har sett. Och detta är det bud som han har gett oss: att den som älskar Gud också skall älska sin broder."

Detta nyhetsbrev är något annorlunda. Det blir inte en rapportering som vi är vana vid. Med dessa rader vill vi ge er som läser nyhetsbrevet bakgrunden till de berättelser som följer med detta nyhetsbrev. Det har gått lite mer än tre år sedan vi tog steget in i Republiken Moldavien. Den nöd som mött oss under dessa år är svår att ta till sig. Så många människor lider och har det svårt. Samtidigt gläds vi över vad Gud gör och att människor blir hjälpta. När dessa rader skrivs har jag nyligen återvänt från min sjätte resa till Republiken Moldavien och arbetet i Glodeni.

Ett oväntat möte

Förra året i augusti, då jag besökte församlingen fick jag göra inte bara en ny bekantskap, i det att jag fick en ny tolk som heter Marika, utan två. I hennes sällskap fanns också en annan person – Sasha, 19 år. Det är om honom detta nyhetsbrev handlar. Hans levnadsöde har gripit och berört oss mycket djupt. Inledningsvis vill vi skriva att Sasha gett sitt medgivande till att vi publicerar hans historia.

Under mitt besök, i samtal med Marika, kom Sasha på tal. Jag undrade helt enkelt vem han var. Där och då berättade Marika kortfattat om hur de träffades. Hon delade också en del händelser från hans liv. Sasha kommer ursprungligen från Transnistrien*, men levde under ett drygt år som gatubarn i Chisinau. Under sommaren 2012 kom han i kontakt med Marika. Strax därefter träffade jag honom.

Vad jag förstod av vårt samtal, var delar av hans uppväxt mycket svår, då han misshandlats. En del av detta finns nedtecknat i hans berättelse. Innan min hemresa, ställde Marika en rak fråga till mig om vi som organisation kunde tänka oss att hjälpa Sasha. Jag lovade att vi skulle samtala om saken, och uppmuntrade henne att skriva ner det hon fått veta och skicka det till oss. På missionen har vi under våren tagit del av Sashas berättelse. Nu vill vi i hopp om att det Sasha själv berättat skall få bli en hjälp till självhjälp.

Hjälp oss hjälpa Sasha

Så här långt har följande hänt. Under våren har vi som ett första steg skickat 3000 kronor som använts för att köpa kläder, då han saknar det mesta, samt att vi påbörjat en medicinsk utvärdering. Dessa kostnader har så här långt täckts med pengar från vårt allmänna konto för Moldavien. Utvärderingen visar så här långt att Sasha inte har några allvarigare sjukdomar. Men han behöver göra fler tester och genomgå fler undersökningar för att få en mer komplett hälsodeklaration. Vad vi vet redan nu är att Sasha är i behov av att få sina tänder lagade. Under sina 19 år har han aldrig varit hos en tandläkare. Den bedömning som gjorts av en klinik i Chisinau är att det finns 12 hål att laga. Samt att hans tandkött måste rengöras för att inte drabbas av tandlossning, vilket är nära förestående om ingenting görs. Med stor sannolikhet kan det också bli aktuellt med en tandställning. Vi vet att kostnaden för denna vård ligger på ca 12 000 kronor. Kostnaden för en eventuell tandställning är inte känd i nuläget.

Då Sasha vid flera tillfällen under sin uppväxt misshandlats svårt lider han av olika komplikationer. Han har bland annat återkommande blödningar genom öron och näsa. Han lider också av svår huvudvärk

* Transnistrien är en region i östra Moldavien, som brutit sig loss och bildat en egen republik.

som är återkommande. Vad detta beror på vet vi i nuläget inte, men det måste utredas vidare. Det kommer göras en datortomografi för att försöka ge svar på vad som orsakar blödningarna och huvudvärken. Det finns också behov av en bedömning av hans skelett då han (vid olika tillfällen) misshandlats och fått båda sina armar och ben brutna. Då dessa brott åtgärdats felaktigt eller inte åtgärdats alls, har det gett honom värk då skelettet läkt ihop felaktigt. Han har därför svårt att springa och utöva fysisk aktivitet. Vi vill undersöka om det på något sätt går att förbättra hans situation.

Guds tilltal

I ett tidigare nyhetsbrev skrev jag flyktigt om en händelse som jag upplevde som mycket stark och som för oss blev till stark bekräftelse. Nu vill jag berätta vad som hände. Under mitt besök i Rumänien i april i år blev jag inbjuden att predika i en för mig ny församling. Men, då det varit ganska hektiskt omkring mig, med mycket att göra, sa jag till min vän som bjudit in mig: ”- Om du ordnar en tolk, så kommer jag och predikar.” Dagen därpå ringer hon tillbaka. Med glädje och entusiasm berättar hon att hon ordnat med en tolk. Jag kände mig då manad att stå vid mitt ord, så jag tackade ja. Följande dag i bilen, på väg till gudstjänsten, berättade min vän att tolken heter Daniel och arbetar som tandtekniker. Jag påminns då om Sasha och hans behov. Vid framkomsten, efter att vi hälsat och samtalat en stund, säger jag till Daniel att jag vill prata med honom efter gudstjänsten. När vi sedan sätter oss ner, händer något fantastiskt. Innan jag hinner säga något, avbryter Daniel mig med orden: ”Gud talade till mig i bilen på väg hit. Han har sagt att jag skall hjälpa dig. Men jag vet ännu inte i detalj hur jag skall kunna vara till hjälp. När du berättade vem du var och vad du arbetar med, så förstod jag.” Jag fick nu berätta om Sasha.

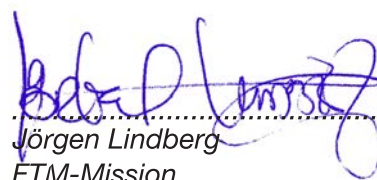
Genom Daniel, som tillsammans med sin bror och svägerska driver en tandläkarmottagning, har vi fått löfte om att Sasha kommer att få den vård han behöver. Vi känner stort förtroende för Daniel och är därför beredda att låta Sasha få komma till kliniken i Oradea, där en ny bedömning av hans situation kommer göras. Därefter påbörjas restaurering av hans mun. Inom några dagar kommer Sasha få sina identitetshandlingar och sitt pass. Bara det är ett Guds under att han fått dessa handlingar och kommer kunna åka. Dock måste det först ordnas med ett visum.

Genom denna insamling vill vi försöka ge Sasha en nystart. Kanske kan de pengar som samlas in, bortsett från den fysiska vård han är i behov av, också ge honom möjlighet att återuppta sina studier, ta körkort etc. Jag vet också att Sasha vill hjälpa andra utsatta människor, unga människor i hans egen ålder. Kanske kan detta få vara en start även för det! Förutom Marika finns det ingen i Sashas närhet, då han i nuläget inte har någon kontakt med varken sin mamma, pappa eller styvfar. Var de befinner sig är i nuläget okänt. I skrivande stund står Marika utan fast arbete. Hon får ströjobb som tolk och översättare, men det ger ingen fast inkomst. Med mycket knappa medel sörjer hon för sig själv och för Sasha. Jag vet att det finns dagar då de knappt har mat för dagen. Jag vet också att hon med sin lilla inkomst också försöker hjälpa sin mor. Då Sasha är myndig finns heller ingen hjälp att få från myndigheternas sida.

Avslutning

För oss har mötet med Daniel, tandteknikern, varit en bekräftelse på att det är Gud som manar oss att hjälpa Sasha. Vår förhoppning är att du vill stå med oss. Å Sashas vägnar tackar vi för Ditt stöd. Tack också för ditt stöd i förbön och gåvor till de olika projekt vi regelbundet stödjer. Gud skall i härlighet fylla våra behov. Å Sashas vägnar tackar vi för din gåva! Vi återkommer med löpande information omkring Sasha i kommande brev.

Tillsammans i Herrens tjänst



Jörgen Lindberg
FTM-Mission

SASHAS berättelse

Detta är berättelsen om Sasha, ett gripande livsöde och samtidigt ett vittnesbörd om Guds omsorg, kärlek och upprättelse. Vi delar denna berättelse med Er för att det samtidigt är ett rop om hjälp.



Mitt namn är Marika jag är 31 år gammal och har varit en kristen sen 1999. Förra året tog jag ett annorlunda beslut i mitt liv. Det har varit en välsignelse för mig att se hur Gud har verkat utifrån detta beslut. Låt mig få berätta vad som hände.

Varje år arbetar jag som ledare på kristna läger. Olika barn kommer till dessa läger, och varje barn har sin livshistoria. Vi vill att de skall upptäcka Gud och växa sig starkare i sin vandring med Gud. Förra året sattes jag som ansvarig för en grupp med tonåringar, bland dessa fanns en mycket speciell pojke – Sasha. Under de sju dagar som lägret varade, så kom jag att bli god vän med dessa tonåringar och fick också lyssna till deras livsberättelser. Men det som grep mig mest var Sashas berättelse som var ett av det mest skrämmande jag lyssnat till. Det var nästan otroligt att någon som bara var 17 år fått uppleva så mycket otäckt och skrämmande. Men jag har också fått se de många ärr som finns på hans kropp, som bekräftar hans historia. Jag har också samtalat med människor som känner honom sen tidigare, så jag är säker på att det Sasha berättat är sant.

Medan lägret pågick berättade Sasha att han försökt ta sitt liv flera gånger, vad han själv kommer ihåg är det ett tiotal gånger. Men varje gång hände någonting som gjorde att han överlevde; antingen lossnade kroken i taket, repet gick av eller att han återfick medvetandet. Flera gånger har han försökt att dränka sig, men också då återfått medve-

tanget. Han berättade att han nästan varje natt närt tankar om att begå självmord, därför att han upplevde att ingen älskade honom eller ens brydde sig om han var död eller levande. Jag lät honom genomgå ett enklare psykologitest och blev djupt chockad över hans resultat som var mycket lika de jag själv visat bara några månader tidigare. Jag hade själv lämnat en svår och djup depression bakom mig, då jag närt samma självmordstankar som Sasha och önskat att jag varit död. Men Gud reste mig upp och visade mig vägen tillbaka till livet. Jag förstod nu att Gud hade en avsikt med det jag fick gå igenom för att jag skulle kunna hjälpa denne pojke. Jag berättade för honom att jag själv hade befunnit mig där han nu befann sig, och att jag är förtrogen med vägen tillbaka till ett friskt liv. Den vägen finner vi genom att följa Gud. Jag bad honom att kämpa för livet, och erbjöd mig att leda honom om han var villig att hålla min hand och accepterade att följa Gud tillsammans med mig. Lägrets sista dag bad Sasha frälsningsbönen innan lägret avslutades.

Jag beslöt mig för att fortsätta vänskapen med denne pojke. Vi samtalade via telefon och han besökte mig några gånger. Under sitt första besök fick han se filmen Korset och Stiletten av och med David Wilkerson. Filmen berörde honom så djupt att han ännu en gång bad om syndernas förlåtelse och överlät sitt liv till 100% i Guds händer. Nu förstod jag att om jag verkligen ville hjälpa denne pojke fanns inget annat alternativ än att ta honom ur skolan så han kunde flytta in hos mig och bli en del av min familj – min adopterade bror. Låt

Jag berättade för honom att jag själv hade befunnit mig där han nu befann sig, och att jag är förtrogen med vägen tillbaka till ett friskt liv.

via telefon och han besökte mig några gånger. Under sitt första besök fick han se filmen Korset och Stiletten av och med David Wilkerson. Filmen berörde honom så djupt att han ännu en gång bad om syndernas förlåtelse och överlät sitt liv till 100% i Guds händer. Nu förstod jag att om jag verkligen ville hjälpa denne pojke fanns inget annat alternativ än att ta honom ur skolan så han kunde flytta in hos mig och bli en del av min familj – min adopterade bror. Låt

mig få berätta något om förhållandena på den skola Sasha tillhörde. Det är en professionell skola av lägsta rang som bland annat erbjuder föräldralösa, gatubarn och mentalt störda, som vuxit upp på andra barnhem, en plats, eftersom de inte kan bo på barnhem hela sitt liv. Det är den enda skolan som också accepterar dem som saknar identitetshandlingar. Skolan är en yrkesskola vars mål är att ge dessa unga en yrkesutbildning samt vägledning i livet. Men eftersom en del av de inneboende lider av mentala störningar och den allmänt dåliga moral som många av dessa unga visar är det definitivt ingen plats för en kristen att vistas på, där stöld och misshandel är vardagsmat. Förekomsten av filmer som innehåller grovt våld och pornografi förekommer med skolans goda minne, då de nattvakter som skall hålla ordning antingen är alkoholpåverkade eller inte alls närvarande. Trots dessa grava problem har skolan hjälpt många unga, men det är ändå en plats jag inte ville att Sasha skulle vistas på.

De gånger jag samtalade med Sasha över telefon berättade han ibland hur hans dag varit. Händelser som verkade helt normala för honom, men som verkade mycket skrämmande för mig. En sak han berättade, som hände ganska ofta, kallades för "cykeln". En del pojkar brukade pilla in pappersbitar mellan tårna på någon som sov, för att sedan tända eld på pappret. När personen kände smärtan från de brinnande pappersbitarna började denne röra frenetiskt på sina ben så det såg ut som personen cyklade. Sasha försökte att hålla sig vaken om nätterna för att inte bli utsatt för dessa saker, men det var svårt och han lyckades inte alltid. Någon utsatte Sasha för denna behandling flera gånger. Jag har själv sett brännmärkena på hans fötter. Att bli utsatt för detta var mycket smärtsamt. Vid flera tillfällen berättade Sasha att det var mycket svårt att leva som kristen i denna miljö. De andra mobbade honom och utsatte honom för olika frestelser som att börja röka eller dricka alkohol. De försökte också få honom att börja slåss igen. De spottade på honom och i hans mat, de slog och misshandlade honom flera gånger. En pastor som besökte denna institution sa att Sasha hade rätten på sin sida att försvara sig, så han började att slå tillbaka. Efter att Sasha berättade att en av pojkarna nästa slagit sönder hans knä med en metallstav och att Sasha som hämnd vält en dörr över honom och sedan hoppat på dörren, kunde jag inte vänta längre. Jag föreslog för Sasha att han skulle flytta in tillsammans med mig och börja i en normal skola.



I augusti 2012 flyttade Sasha in hos mig. Nu följde en mycket svår tid, speciellt de första sex månaderna. Till att börja med var Sasha tvungen att lära sig att uppföra sig och sköta sin hygien. Men en stor bit var också att lära sig hantera sin fruktan och rädsla för många saker. Han drömde ofta mardrömmar och hade stora problem att hantera sin ilska, som han hade kapslat in under många år. Ilskan var något Sasha var i desperat behov av att försöka bli kvitt. Ett viktigt verktyg i denna process visade sig dataspel vara. Genom olika spel kunde han kanalisera en del av denna ilska. Tillsammans spelade vi spel, men vi läste också Bibeln tillsammans. Allt eftersom började Sasha att berätta om sitt liv och det han varit med om. Många gånger återvände han till datorn för att genom spelen få utlopp för sin ilska. Efter ett



Marika och Sasha utanför kyrkolokalen i Glodeni. Bild: Marika

tag återvände Sasha till skolan, men bara en månad senare tvingades han avbryta på grund av sitt dåliga hälsotillstånd. För att hjälpa honom med sin hälsa tog jag en del av mina egna små besparingar för att behandla en del av hans problem. Så här i efterhand tror jag det var ett riktigt beslut, då det också gav honom en möjlighet att bearbeta de många inre sår han har - då han bär på ett mörkt förflutet. Här kommer nu Sashas berättelse.

Marika

Mitt namn är Sasha Toderashko jag föddes i Chisinau, men har levt mina första år i Transnistrien. Min familj hade inte mycket pengar, men vi ägde några grisar. Mina föräldrar skilde sig när jag var ett år gammal. Jag har långt senare fått veta att min mor drack alkohol redan innan jag föddes och min pappa våldtog kvinnor. Mitt liv, som jag ser på det, kan delas in i tre större perioder. Den första, min barndom tills jag var sju år gammal var ljus, sen följde en mörk period, för att sedan följas av ännu en ljus period. De första sju åren var ganska ok. Jag lärde mig läsa innan jag började skolan. Jag älskade att läsa, då det gav mig möjlighet att i min fantasi besöka olika platser. Genom böckerna fick jag uppleva många olika äventyr. Men det som orsakade mig mycket smärta, var att jag föddes vänsterhänt. Så min mor och far brukade böja upp min vänsterarm på min rygg så att jag inte kunde använda mig av den. De trodde nämligen att det var fel att födas som vänsterhänt. Jag kommer ihåg hur de brukade böja upp armen på min rygg och knyta fast den med ett rep runt min nacke. Detta gjorde fruktansvärt ont. Jag kunde gå så i flera dagar, tills de tyckte synd om mig och tog bort



Huden är tagen vid ett av mina första möten med Sasha.

repet. Denna behandling gjorde mig inte mindre vänsterhänt, vilket jag försökte säga till dem, men det hjälpte inte, de band istället armen oftare. Det hjälpte inte att jag sa att det gjorde mycket ont. Om jag inte lydde dem, tog de ett rakblad och rispade min bakbundna arm. De sa att om jag inte skötte mig, skulle de skära mig med rakbladet. Min räddning då, blev min morfar. Han beskyddade mig från min mor och far som hotade mig och sa att jag skulle få lida för att jag inte skött mig. Det tråkiga var att mina föräldrar misshandlade mig då min morfar inte var hemma och kunde beskydda mig.

När jag var sju år började jag skolan. Jag blev mycket glad då jag upptäckte att skolan hade många böcker som jag kunde läsa. Jag läste så fort jag fick möjlighet. Jag träffade helt nyligen en av lärarna. Denne berättade för mig att jag ofta satt i korridoren under rasterna och läste. Jag stannade ofta kvar efter att skolan slutat för att fortsätta läsa. Redan i första klass läste jag med en hastighet av 150-200 ord per minut. Jag älskade att högläsa poesi och jag lärde mig många utantill. Min skola började skicka mig till olika tävlingar, jag kom ofta hem med förstapriset. Jag har flera diplom med förstaplacering från min hemstad, men också från nationella tävlingar där jag tog hem första pris. Mot slutet av första klass blev jag tillsammans med 12 andra utvald att åka till Tyskland, mycket tack vare mina goda placeringar och mina prestationer i skolan. Vi fick bland annat se Berlinmuren och många andra spännande och vackra saker. I första klass började jag också att spela schack. Även på detta område fick jag framskjutna placeringar då jag tävlade. Under de första fem skolåren lyckades jag att läsa omkring 1000 böcker. Dessa saker var goda saker, men allt var inte bra.

Den 24 juni efter att jag slutat mitt första skolår, klev min styvpappa Oleg in i min familj. Under sommarlovet var allt som vanligt, han misshandlade mig bara en gång med en piska som hade spikar i änden. Min mor tillät att han bestraffade mig på detta sätt. Men efter att han misshandlat mig, bad han om ursäkt med att köpa en glass till mig. Jag förlät honom den gången, trots att det inte var jag som var den skyldige. När jag fyllde år så köpte han en griskuling till mig. Han erbjöd mig att få kalla honom för farbror Oleg, men jag frågade då om jag fick kalla honom för pappa istället. Det kunde jag, men att det också innebar att han kunde bestraffa mig som en pappa skall göra. Jag instämde och lovade att försöka uppträda på ett bra sätt. Det gick bra fram till september samma år, då min styvfar lånat pengar från någon som han vägrade att betala tillbaka. Det slutade med att han och några av hans vänner kom hem till oss. De ropade ut min styvfar på gårdsplanen där de slog ner honom med ett slagträ, höll fast honom så att långivaren kunde köra över honom med sin bil. I tron att han var död, åkte de iväg. Han var inte död.

Efter denna incident förändrades min styvfar. Han började att dricka allt häftigare. Han kunde spendera femhundra rubel (ca 90 kronor) en enda kväll. Han kom ofta hem klocka 3 på morgonen, sov ett par timmar, för att sedan åka direkt till sitt arbete, trots att han ibland var stupfull. Trots sitt superi kunde han tänka klart, han luktade inte alkohol utan fortsatte arbeta som vanligt. Han fick också min mor att börja dricka allt mer. De kunde komma hem tidigt på morgonen, runt tre-fyra, ibland ännu senare. De brukade väcka mig då, så att jag fick hugga ved eller fixa frukost till dem. Om jag inte högg tillräckligt med ved, fick jag inte gå till skolan. Inför varje natt var jag vettskrämd, eftersom min styvfar brukade kasta sina stövlar i mitt ansikte då jag låg och sov. Mycket snart lärde jag mig att sova lätt, så att jag skulle vakna av minsta ljud.



Ibland drack min mor och styvfar hemma. När detta hände drack de från morgon till kväll. Jag försökte att arbeta för att kunna ge dem pengar. Jag arbetade i grannens trädgård, samlade metall etc, men blev ändå slagen av min styvfar. En av de mest skrämmande händelserna skedde då jag var åtta år. Oleg kom hem och var arg. Han tog en vedklamp och misshandlade min mor på hennes knän så svårt att hon inte kunde gå. När jag försökte att skydda henne slog han mig på mitt huvud, min rygg och mina ben. När jag var nio år drack min mor och styvfar tillsammans med min mor-mor. De hade en diskussion, vilken resulterade i att han misshandlade henne. Han band fast henne med en kedja ute i vinterkylan och hällde kallt vatten över henne och misshandlade henne igen, men hon överlevde. Min styvfar mutade polisen så han slapp undan både åtal och fängelse. Han sa att han älskade min mor, ändå misshandlade han henne. Jag försökte övertala henne att lämna honom, men hon menade att hon älskade honom mer än hon älskade mig och att jag förtjänade att bli slagen.

Jag har en massa ärr på kroppen efter alla slag jag fått. De påminner mig om gångerna jag blivit slagen. Jag har ett ärr från när Oleg försökte skära bort en del av huden, det hände när jag var tio år. Jag har ett ärr på ena foten då Oleg slog en spik igenom foten. Det hände också när

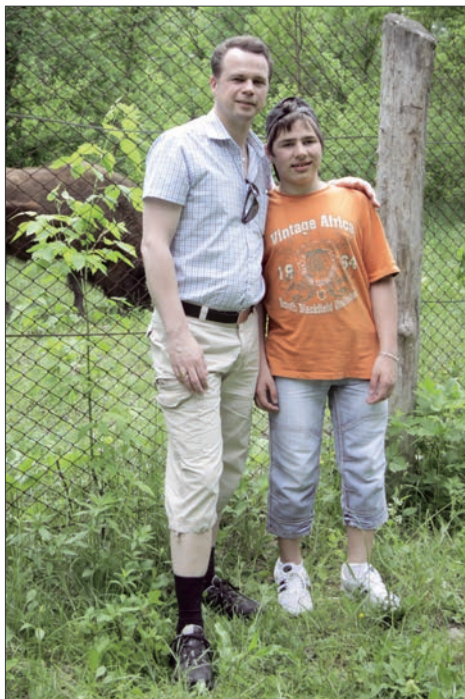
jag var tio år. När jag var åtta år slog han mig med en yxa. När jag var 13 år slog han mig i stjärten med ett bältespänne i metall. Jag blev alldeles svart efter alla slag. Jag kunde inte sitta eller ligga ner på en hel månad. Då gick jag inte till skolan. En gång slog han mig för att jag kom hem med dåliga betyg, men det berodde på att han tvingade mig att arbeta, så jag kunde inte göra mina läxor. Han slog mig också på skinkorna med en gren från en vinranka och i magen med ett basebollträ. Det gjorde att jag inte kunde ligga ner på en mycket lång tid. Jag stod upp i ett hörn och sov. Vid ett tillfälle blev jag slagen och utslängd ur huset. Det var mitt i vintern, så jag fick sova ute i snön. En gång slog han mig med en 1-liters metallmugg tills det inte gick att se att det varit en mugg. Ibland brukade han lägga en penna mellan mina fingrar och pressa ihop mina händer, det gjorde fruktansvärt ont. Det hände också att han brukade slå mig med torkade rosor, där taggarna satt kvar. Sedan drog han loss taggarna från min kropp för att ingen skulle veta vad han gjort.

När jag var tio år tvingades jag att bära ett hundhalsband, men jag gömde det under en polotröja så att ingen skulle se det. En månad senare gjorde jag revolt och tog bort halsbandet. Ibland försökte min mor ändå att skydda mig från min styvfar, men det slutade alltid med att hon också blev misshandlad. Han slog henne för att han njöt av att se henne gråta och lida.

När jag var 11 år fick jag av några pojkar veta att det fanns ett ställe dit man kunde gå och slåss för pengar, en slagsmålsklubb där pojkar slogs mot varandra.

Det var ett helt vanligt hus där det fanns många välbärgade människor som tittade på när dessa unga pojkar slogs. När jag skulle slåss för första gången var jag mycket rädd, men jag vann mot en som var äldre, han var 15 år. Betalningen för att slåss varierade mellan 500 rubel (ca 50 kronor) och 200 USD (1300 kronor). Det mesta jag tjänade var 200 USD när jag slogs mot en judomästare som var mycket äldre än jag. Mina föräldrar var helt ovetande om att jag slogs på detta sätt. Vi som slogs fick behålla hälften, resten tog de som arrangerade slagsmålen hand om. Jag fortsatte att slåss tills jag fyllde 14 år med ca 15 slagsmål om året, tills jag helt plötsligt insåg att det var omoraliskt att tjäna pengar på detta sätt. Vid ett tillfälle vägrade jag att slåss mot en åtta-årig pojke, då misshandlade de mig svårt. Men det blev också slutet på min slagsmålskarriär.

Jag försökte spara pengar för att kunna köpa ett litet hus där jag och min mor kunde bo, men min styvfar hittade min pengagömma flera gånger. Jag försökte rymma hemifrån flera gånger, men blev alltid påkommen. Min styvfar förstörde hela tiden allt det som jag älskade och brydde



Jörgen Lindberg och Sasha under en utflykt strax utanför Glodeni.



Nu vet jag att det finns många goda människor i den här världen. Gud har redan givit mig så mycket

mig om. Exempelvis den get jag ägde en gång, eller kaninen jag hade, eller mina få leksaker. Det var extra svårt för mig en gång när jag under tre år sparade till en egen cykel. Den kostade 300 rubel (ca 60 kronor) men min styvfar sålde den dagen efter för 25 rubel. När jag var 15 år, tvingade min far mig att växla in falska sedlar som han tillverkat. Jag gjorde det ett par gånger, men revolterade, eftersom jag inte ville hamna i fängelse för något han gjort.

Så, när jag fyllde 16 år, flydde jag från honom och till Chisinau. Det är en stor stad, så jag tänkte att här kommer ingen att hitta mig. Jag bodde på gatan, levde av mat jag hittade i sopcontainrarna, jag sov under trappor etc. Livet på gatan är allt annat än glamoröst. Jag blev vittne till mycket våld som hände under nattens timmar; våldtäkter, mord och stölder.

Jag visste hur man fick tag på droger och hur man gick med i ett gäng, men jag ville inte något av detta. Jag visste inte vad jag ville med mitt liv. Jag tillfångatogs flera gånger av polisen och placerades på en ungdomsvårdsanstalt. Vid ett sådant tillfälle träffade jag på några kristna som hjälpte mig till en skola. Det var en mycket tuff plats att vistas på, men jag visste ju att världen också var en tuff plats så för mig gjorde det varken till eller från. Efter ett år på denna skola, gav jag mitt liv till Gud. Han har förvandlat mitt liv. Nu vet jag att det finns många goda människor i den här världen. Gud har redan givit mig så mycket. Idag har jag vänner som älskar mig, och jag har fått en ny familj som också älskar mig. Tidigare lärde jag mig att slåss och att vara våldsam. Nu är jag

istället tålmodig och älskar mina medmänniskor. Jesus har givit mig en mening med mitt liv, nu vill jag tjäna honom genom att hjälpa andra. Jag vet att mina drömmar har förverkligats genom Jesus, som att jag nu fått en familj och något jag längtat efter hela mitt liv; en ny cykel. Det är spännande att följa Jesus. I sommar vill jag låta döpa mig. Fortsätta med min utbildning för att sedan gå på universitetet. Jag vill lära mig fem språk, jobba som översättare, resa, och skaffa det hus och trädgård jag så länge velat ha. När tiden är inne vill jag gifta mig, bilda familj, som aldrig skall behöva uppleva det jag fått gå igenom.

Sasha